

En lång, liten resumé från årsmötet i februari år 2016

Har ni spelat Stockholmsspelet någon gång? Det är en sån där frågebok där man läser en fråga och får fyra svarsalternativ. Svarar man rätt så säger den lilla dosan som sitter i bokens nedre hörn, pling och då vet man att man faktiskt kommer ihåg rätt eller i bästa fall har fått till en tursam gissning.

Den 5 april går månadens utflykt runt i det **Nya Stockholm**. Detta Stockholm som är så nytt att det som tur är inte finns med i Stockholmsspelet för då skulle det nog inte bli många pling. Helt nya stadsdelar växer upp fortare än höstkantareller. Det finns en fråga i den boken där det **rätta** svaret blir ”betongbrutalitet”, vilket fruktansvärt ord. Jag hoppas att det inte är något vi kommer att få se på vår rundtur utan att våra arkitekter och stadsplanerare har andra och bättre idéer, Hur som helst ska det bli intressant.

Jag tror jag ska döpa om Kommunalvägen till Tankebacken. För på vägen upp till Klockargården ploppar det ofta upp många och ganska underliga tankar i huvudet. Om vi börjar med centrum och Sjödalsparken. Den är ju nästan lite som gamla tiders stadsparker, för jag *tycker* mig ha hört mässingsorkestern där när jag gått förbi eller om det är min tinitus, vem vet. (Måtte aldrig någon galen stadsplanerare få för sig att bygga någon skyskrapa liknande de som kommer att uppföras vid Telefonplan, hemska tanke.) Sen kommer visserligen lite gråbetong och på andra sidan en **väl** inhägnad parkering. Det är tydligen något vi behöver idag, skyhöga inhägnader som skydd mot bovar och banditer, likaväl som vi behöver en Sjödalspark. Det ena behovet utesluter inte det andra.

Men så kommer man upp till Klockargården (*kanske inte världens vackraste, men typiskt 70-tal skulle jag tro*) och ser då denna fina ”Landsortskyrka” och kyrkskolan och det faluröda lilla skolmuseet på andra sidan vägen. På något vis känns det lite tryggare med detta gamla. Man landar någonstans och känner inte gungflyt under fötterna lika påtagligt. Att känna sig kommen ur någonting, eller någon tid, förstår vi är viktigt. Inte undra på att våra cirklar Ung på 50-talet och 60-talet har blivit sådan succé. Hur ljuvligt är det inte att få vara en gnutta nostalgisk och se allt, ljuvt som lett i ett lite rosenrött skimmer.

Denna dag, den 23 februari är det så dags för årsmöte igen. Det låter lite nästan högtidligt och stramt. Men så är det icke alls. Det brukar gå som en dans, ja, faktiskt riktigt roligt. Ni ska veta att det är i sanning en utmaning att sitta bredvid denna drivna Pelle, den gamla föreningsräven som inte verkar ha gjort annat än suttit på årsmöten hela livet. Men jag har tänkt att om jag någon gång i

livet behöver anlita en auktionist, så får nog Pelle första tjing. Då blir det nog klubbat och klart redan innan någon har hunnit bjuda. Antalet medlemmar på mötet var ju inte så stort, endast 80 var sugna på Alimentas goda semlor som dagen till ära dessutom var gratis. Kanske är det årsmötet i sej som inte lockade eller var det vår underhållningsmiss från föregående medlemsträff som fick efterverkningar.

Men idag blev det faktiskt *lite* dramatik. Revisorerna delade ut en brasklapp till oss i styrelsen. På den *lappen* stod det att vi har varit lite för vidlyftiga med föreningens ekonomi när det gäller underhållningen på våra träffar.

Men Kent ställde sig genast upp och tog emot och tog till sej den kritik som riktades till hela styrelsen, med rak rygg och inte alltför ledsen min. Bättre att förekomma än förekommas, för han kunde meddela att styrelsen redan har diskuterat saken på ett tidigare styrelsemöte och har tagit sitt ansvar och kommer att vara mer observant på kostnaderna för framtida underhållning. Vad vi till fullo vet är att fortfarande är PRO - Fullerstas ekonomi är mycket god. Så, om vi backar bandet till den träffen då vi anlidade Tomas Oredsson *som ett exempel*, så vill vi absolut brista ut i, "Non, je ne, regrette rien." Hade Edith Piaff sjungit den på svenska hade den naturligtvis hetat. *Nej, jag ångrar ingenting*. Detta är inget skrämskott till revisorerna, vi tänker inte anlita Edith som underhållare. Inte för att vi inte vill utan av mer naturliga skäl. Annars gick mötet väldigt lugnt tillväga, inga motioner, inga frågor. Men en ny medlem fick vi trots att det var årsmöte. Vi fick också njuta av Arne Granbergs egna bilder ifrån de landskapsresor som har anordnats under åren, från 2008 och framåt. För detta fick Arne inget honorar men väl en blomsterkvast som tack för sitt jobb med att sammanställa bilderna så att alla kunde få njuta av dem. Ny som gammal medlem, men nu vet i alla fall samtliga vem Kerstin Roswall är, hon har efter att vi har sett hans bilder gett " *linslusen* " ett ansikte. En som dock inte ville synas eller avtackas för lång och trogen tjänst i föreningen med att sälja inträdesbiljetter och PRO-lotter, var Maj-Lis Thorsson. Men se det hjälpte inte, för Kent tänkte nog som så att kommer inte Mohammed till berget så får väl berget komma till Mohammed. Så han tog helt resolut med sej kvasten och sökte upp Maj-Lis där hon satt vid kaffebordet. Så slutet gott allting gott.

Så har vi då äntligen kommit fram till semlan och kaffet *Muumms*.....och så givetvis lotteriet i vanlig ordning. Som alltid efter årsmöte ska styrelsen ha ett konstituerande möte direkt efteråt, så när jag kom ut till köket fanns det inte så mycket disk kvar till mej. Men lite hade dom sparat, antagligen för att jag inte skulle bli ledsen och det är jag tacksam för. För det är ju så viktigt att allting är

som det brukar.

De orden får mej tyvärr att komma ihåg en bekant herre som besökte en PRO-förening för att spela lite Bingo. Det tråkiga var att var han ens försökte sätta sig så möttes han av att den platsen kunde han inte ta för där brukade den eller den jämt sitta, varpå han blev utan och gick hem igen. Detta **vet** jag kommer aldrig att hända på våra medlemsträffar eller hur? Där ska vi vara glada att få träffa nya medlemmar som givetvis ska bjudas in att få sitta ner och delta i gemenskapen. På nästa träff den 29 mars får vi njuta utav Ove Engström, trubaduren med operatalang som framför både visor, valser och volgasånger. Då tror jag att besökarantalet blir betydligt högre än idag.

Väl mött då.

Eva L